

navnlig vise sig ved Betragtningen af de Tilfælde, der nu kan være Spørgsmaal om, eftersom Sagen nu staaer, at netop det Hensyn, som blev fremhævet af den ærede 3die Landsktingsmand for 1ste Kreds (Clausen), maa blive væsentligt afgjørende. Jeg troer, at det vil vise sig, at, hvor der er Spørgsmaal om saadanne Stillinger, der naturligen høre sammen med den Paagældendes Stilling som Professor, hvor det netop er hans Stilling som saadan og den særegne Dygtighed, han i den Henseende har erhvervet og gør gjældende, der gør ham skiftet til denne anden Stilling, som er bleven overladt ham, hvortil der ogsaa netop er taget Hensyn ved denne Stillings nærmere Bestemmelse, der ville alle Grunde være tilstede for, at et saadant Afdrag slet ikke kommer til Anvendelse. Jeg vil ikke betragte det som Noget, der skulde være grundet i personlige Hensyn, i hvilket Tilfælde jeg vel kunde forstaae, at det kan betragtes som trykfende eller ubehageligt for den Vedkommende at faae det bragt frem i den Form, som blev antydet af den samme ærede Landsktingsmand. Men jeg har meget bestemt udtalt, at det maa betragtes som anerkjendt, at Meningen ikke er den at yde enkelte Personer en personlig Begunstigelse, men at gennemføre selve Bestemmelsen i Paragraphen. Det hører med til Ordningen af Forholdet efter Paragraphen, at disse Hensyn blive tagne, om hvilke man med Føie kunde sige, at det var bedre, at Sagens Afgjørelse var opfat, indtil de fuldstændigt vare tagne; men Bestemmelsen er tagen paa den Maade, at det er overladt til den senere Bedømmelse af Forholdene, om der ikke maa skee en Forandring som et Correctiv for enkelte af disse Bestemmelser. Dette antager jeg som givet vil skee ved Finantsloven med Hensyn navnlig til det Tilfælde, som specielt er fremført her, og til enkelte andre, medens der kan paavises andre Tilfælde, hvor dette Forhold ikke finder Sted; og jeg antager det ogsaa for givet, at, om det end først opføres paa den næste Finantslov, vil vedkommende Ministerium under alle Omstændigheder finde sig berettiget og forpligtet til at opføre det Tillæg, hvorom der kan være Spørgsmaal, som ogsaa kommende den Paa-

gjældende tilgode for indværende Aar, idet det aabenbart er Meningen af Loven, at den skulde gennemføres for alle de enkelte Tilfælde, som ved den nærmere Betragtning og Burdering af de enkelte Forhold maatte vise sig egnede dertil. Jeg troer derfor virkelig, at det vil vise sig, at denne Bestemmelse ikke paa nogen særdeles Maade vil forhindre, at det i denne Henseende Rette og Billige kommer frem. Det gjælder altsaa med Hensyn til denne som med Hensyn til flere andre af Bestemmelserne, at jeg vistnok kunde have ønsket dem ude eller i flere Henseender forandrede, hvad altd vil være Tilfældet ved hvilken som helst større Gageringslov, som indbringes i Rigsdagen. Jeg kunde have ønsket, at man i formel Henseende havde gjort mindre storartede Forandringer, end skeet er; men jeg kan dog ikke nægte, at det er min Overbeviisning, at med disse forskjellige Plejter, om jeg saa maa kalde dem, med de Ubiligheder i enkelte Tilfælde, som kunne vise sig, og som maaskee ikke fuldstændigt kunne remedieres, er der dog gennem denne Gageringslov opnaaet et Resultat, hvorpaa der for Universitetet og de øvrige Anstalter, hvorom her er Spørgsmaal, maa sættes Priis, forsaavidt som man derved naaer en virkelig Ordning af Forhold, der i saa lang Tid have staaet hen i Forventning om en saadan Ordning, forsaavidt som der derved er skeet nogen Forbedring i de allerfleste Tilfælde for de nuværende Embedsmænd, for enkelte af dem en ikke ubetydelig, idet der navnlig er opnaaet en Stilling for nogle af Docenterne, som de ikke tidligere have været i Besiddelse af, og forsaavidt som derved det hele nye Princip om Avancement efter Tjenestealder ved Gagering efter dette Hensyn er kommet til Gjyldighed. Jeg kan derfor ikke andet end ønske, at Loven, selv med de Mangler, den kan have, maatte naae et endeligt Resultat nu. Skulde der her i Thinget skee Forandringer i Loven, frygter jeg, paa Grund af den fremrykkede Tid i Sessjonen, for, at det neppe vil være muligt at faae den bragt til Ende, ikke blot, fordi der mulig kunde fattes Tid til at faae den bragt ind i det andet Thing, men navnlig fordi Indtrykket paa det andet Things Medlemmer, efter de Forhandlinger, der have fundet Sted der, vilde blive